

Čtvery
šaty

Radka Bryšová

Radka Bryšová

Čtvery šaty

Poděkování

Chtěla bych poděkovat ze srdce všem, kteří mě podporují a pomáhají při vzniku mých nových knih.

Například své rodině za to, že se mnou mají tu trpělivost, když slyší stejnou píseň hrát dokola už dvě hodiny, jen proto, že mě inspiruje. ☺

Zvláštní poděkování patří také

Václavu Gracovi

za jeho ochotu a spolupráci číst mé rukopisy a posouvat mě tím správným směrem. Díky.

Mým čtenářům a čtenářkám.
Tento příběh by nyní nebyl ve vašich rukou, kdyby
nebylo vás všech.

Kníha první

**„Moje sestra bude umírat znova a znova, celý zbytek mého života.
Žal je navždycky. Nezmizí, stane se součástí člověka, krok za
krokem, dech za dechem.“**

Jandy Nelson

1. Kapitola

Anglie – hrad Hever

Podzim 1419 n. l.

Ten den začal stejně jako každý jiný. Teplý větřík mi ovíval tváře, zatímco jsem trhala květiny do své komnaty.

Miluji květiny, tu pestrou škálu barev, dokonalost okvětních lístků a taky jejich sladkou vůni.

Miluji naši zahradu a volnost, kterou mi poskytuje.

Milovala jsem ty dny, které jsem tu strávila se svou sestřičkou.

Při vzpomínce na ni mě bodlo u srdce.

Má o dva roky starší sestřička, kterou miluji nade vše na světě, se provdala a já zde zůstala sama.

Pousmála jsem se, abych zahнала smutek a svázala kytici růží modrou stuhou.

„Lady Pambrooková, vaše sestra právě dorazila,“ oznámila služebná, uklonila se a odešla.

Koutky rtů se mi nadzvedly v úsměvu.

I slunce se rozhodlo vystoupit z mraků, jako by sdílelo mou náladu. Připadá mi to jako léta a ne dny, kdy jsme se naposled viděly.

Jediné, co mi bránilo přeběhnout rozlehlou zahradu našeho sídla, byla má matka, která by při takovém počínání jistě upadla do kómatu.

Takto mě nevychovala, jako ztřeštěné děcko, které nezná pravidla slušného vychování.

Já ta pravidla znala a snažila jsem se jimi řídit, ale srdci nedokážu poručit.

Ne pokud jde o mou sestřičku.

Přizvedla jsem si šaty a i s kyticí uháněla přes dřevěný most.

Křišťálově čirá voda pod ním narážela do kamenů a vytvářela z nich nádherné oblázky.

Když jsme byly s Elizabeth malé, natahovaly jsme se pro ně a obě tak spadly do ledové vody. Matka nás za to řádně vyhubovala.

Ta vzpomínka se vynoří kdykoliv se vracím ze zahrad. Běžela jsem dál, do břečťanu porostlých bran Hevru, a ani za nimi se nezastavila.

Na malém nádvoří už stál černý kočár.

Zastavila jsem se až na prahu přijímací síně a konečně ji zahlédla.

Jako bych znovu našla ztracenou polovinu své duše.

„Elizabeth!“ křikla jsem na ni a znovu se nechovala jako dáma, když jsem ji běžela přivítat.

I ona zapomněla na jakékoliv zdvořilosti a srdečně mě objala. Z očí se jí vydraly jemné slzičky šťastného shledání.

„Anno, tak moc se mi stýskalo,“ pronesla a stiskla mě. Tu přešťastnou bublinu nám ale nebylo souzeno sdílet dlouho.

Do pokoje se přiřítíl otec.

„No tak, dívky, to by snad stačilo,“ pronesl káravě a na jeho zvrásnělé tváři se odrážela rozmrzelá nálada, která ho dnes provázela. Sestra před něj pokorně přistoupila. Nabídl jí svou ruku.

„Otče, ráda vás vidím,“ řekla a v pokleku a políbila jeho ruku.

Lokny zlatavých vlasů se mu při tom otřely o zápěstí. Otcův výraz se už nezdál tak tvrdý.

Než však stačil odpovědět, vstoupil do síně novomanžel mé sestry, spolu s naší matkou.

Obdaroval mě káravým pohledem, stejně jako Elizabeth a poté se na jeho tváři objevila maska dokonalého úsměvu. Předstoupil před našeho otce a s poklonky ho pozdravil.

Sestřin manžel mě nesnášel od prvního okamžiku a to bez zjevné příčiny. Také k němu cítím jisté antipatie, už jen proto jak se k Elizabeth chová.

Nejedná s ní jako s manželkou, nýbrž jako s majetkem, který vyhrál, když mu padla dobrá karta.

Sestře bylo teprve šestnáct let, když otec svolil ke sňatku s jeho lordstvem. Přece by jí nebránil v tak dobré partii.

Jediné štěstí, pokud se tomu tak dá v šestnácti letech říkat, bylo, že lordu Salseethovi nebylo ještě ani třicet let. Vypadal mladší, než ve skutečnosti byl, a tak se sestra nemusela obávat svatby s nějakým staříkem.

Lord Salseeth, pokud zrovna nehrál to své divadélko pro mého otce, se neustále kabonil.

Jako by byl rozzlobený na celý širý svět, kdykoliv mne zahlédl.

Světlé vlasy měl v týlu svázané do pevného uzlu a jeho pleť připomínala barvou list bílého papíru. Zato jeho oči byly černé jako pekelné uhlíky.

Vzezřením připomínal pyšného páva a i jeho oblečení bylo vždy velmi pestré a tak trochu extravagantní.

Musí si připadat velmi důležitě, jelikož zastává funkci plukovníka naší armády. Zároveň je jeden z nejbohatších mužů Anglie.

Není žádným tajemstvím, že díky sňatku mé sestry s oním lordem splatila má rodina veškeré dluhy.

„Musím ti toho tolik povědět, Anno,“ pošeptala mi do ucha sestra, když se zdálo, že je otec plně zabrán do konverzace se svým zetěm. Zuřivě jsem přikývla a matka nás zpražila ostrým pohledem.

„Prvně zasedneme ke stolu jako rodina,“ dodala s neoblomnou autoritou v hlase a odešla za otcem.

Nechtěli jsme sobě ani matce působit potíže, a tak jsme ji se sestrou velmi zdvořile následovaly.

Na stole se na velikých stříbrných tácech vyjímalý nejrůznější dobroty, jako vepřová pečeně, nadívání bažanti a holubi. Na mne, tato hostina působila až moc velkolepě.

„Matko, oslavujeme snad něco?“ naklonila jsem se zcela nenápadně jejím směrem.

Ta na mne opět uvrhla tvrdý pohled a odradila mě tak od dalšího vyptávání.

I otec si mě káravě změřil, jako bych ho snad vyrušila z veledůležité konverzace. Slyšet mne, vzhledem k délce stolu, ale nemohl.

Elizabeth si chtěla nabídnout ještě jednu porci vybraného jídla z podnosů. Její manžel se k jejímu úmyslu ihned vyjádřil.

„Elizabeth, drahoušku. Nemyslíš, že to už trochu přeháníte?“ pověděl na oko přátelským hlasem. Atmosféra v místnosti zhoustla, byla téměř hmatatelná.

Otec prolomil napjaté ticho.

„Tvůj choť má pravdu, Elizabeth. Obžerství je smrtelný hřích,“ pokřižoval se a pronesl tichou modlitbu.

Elizabeth položila podnos zpět doprostřed stolu.

„Omlouvám se, otče. Ale mám teď o důvod navíc k dobrému stravování,“ usmála se bojácně na něj a pak na svého manžela.

Pomalů mi začalo docházet, k čemu se to sestra vlastně přiznala. Je v očekávání!

Lordu Salseethovi, jen na malý okamžik, spadla z obličeje ta nezaujatá maska a i ve světle svícnů bylo vidět, jak jeho tvář víří nejrozumnější emoce.

Pak se ta pečlivě udržovaná maska vrátila na své původní místo.

„To je výborná zpráva, drahá. Překvapuje mne, že jste si ji nechávala pro sebe,“ při těch slovech povstal od stolu a obešel ho svým pávím krokem až k ní. Cestou mi věnoval nepřátelský pohled.

Bůh ví, čím jsem si ho zasloužila tentokrát.

„V tom případě se již odeberte na lože, musíte být vyčerpaná,“ pak jí vtiskl jemný polibek na ruku, kterou svíral. Sestra si oddechla a poslušně vstala od stolu. Na jejím manželovi však bylo vidno, že s kázáním ještě neskončil.

„Také bych velice ocenil, kdybyste dnes večer, vynechala návštěvu své sestry,“ pokusil se o úsměv, ale jeho černé oči byly moc výhružné na to, aby pasovaly k té idylické tváři, kterou předváděl. Poté se na mě opět zlostně podíval.

Žaludek se mi nad jeho slovy nevěřícně převrátil. Když jsem pohlédla na matku, sklopila zrak ke svému podnosu s nedojedenou pečením a otec ji tiše napodobil.

Čím to, že se otec i matka vždy chovali v lordově přítomnosti jako ti největší hříšníci?

To se nedalo vydržet, někdo se musel lordovi konečně postavit.

„Proč?“ křikla jsem do pološeré místnosti.

Nejdříve se proti mému chování ohradil otec. Věděla jsem, že si takovým chováním můžu vysloužit políček, ale bylo mi to jedno.

Elizabeth se neodvážila na svou obranu říci ani slovo a lord Salseeth mi svá opatření s potěšením vysvětlil.

„Protože, lady Pambrooková, by vaše zbrklé počínání mohlo ohrozit život mého nenarozeného syna.“ Zůstala jsem stát s ústy otevřenými, zatímco Elizabeth odcházela s matkou do své komnaty.

Kdy vstala od stolu? Poraženě jsem zírala do lordových výsměšných očí a nezmohla se na jediné slovo. Čas se pro mě zastavil. Jediné co jsem chtěla, bylo popovídat si se sestrou, copak by si mohl kdokoliv myslet, že bych jí, či snad jejímu děťátku jakkoliv ublížila? To bylo nemyslitelné.

Můj otec se opět rychle ponořil do konverzace s lordem. Ten na mě občas vrhl škodolibý pohled a tvářil se spokojeně. Seděla

jsem tam ještě nějakou chvíli, přesně tak dlouho, jak vyžadovala etiketa a poté jsem se společensky omluvila.

Cestou mi ukáplo pár slziček, ale až za rohem, abych lordu Salseethovi nedopřála potěšení, vidět mne plakat.

Tiše jsem přibouchla dveře své komnaty a posadila se na postel. Za malý okamžik přišla služebná, aby mi pomohla rozvázat šněrování šatů. Nesměle vstoupila do dveří, když v mé tváři spatřila hněv, který mě stále ovládal.

Pokusila jsem se o úsměv, ale netuším, na kolik vypadal upřímně. V myšlenkách jsem stále bloumala u své sestry, jejího děťátka a té zrůdy, za kterou ji provdal náš otec.

Byla jsem tak rozhořčena, že jsem si ani nevšimla, že jsem osaměla. Korzet byl rozvázan a služka byla dávno pryč.

Zjevně se svými myšlenkami nechávám až příliš unášet. Vím přesně, proč to dělám. Proč se tak moc upínám ke své sestře.

Chtěla bych věřit tomu, že se má jako princezna, že se k ní alespoň v soukromí chová lord Salseeth dobře. Chtěla jsem důkaz, že i takoví umí muži být.

Přivřela jsem při té představě oči a nechala si šaty sklouznout z těla. Nahradila je bílá noční košile, která už byla nachystána na pelesti.

Poté jsem poklekla a začala se modlit, ale nesoustředila jsem se.

Mé myšlenky se ubíraly zcela jiným směrem.

Zatím nikomu zaslíbená nejsem, ale nejsem naivní a vím, že ten den brzy přijde. Bojím se ho.

Bojím se, že mě otec provdá za nějakého starce nebo násilníka s tučným měním, který mě nebude mít ani trochu rád, natož aby mne miloval...

2. Kapitola

Matka mě ten den ustavičně zaměstnávala, ve snaze vyhnout se nejružnějším extempore, kterých bych se mohla v přítomnosti lorda Salseetha dopustit.

Nechtěla jsem jí působit potíže, proto jsem se rozhodla, že na to zapomenou. Alespoň prozatím.

Očekávala jsem v zahradě příchod své sestry.

Na nic víc jsem se netěšila, na ničem jiném nezáleželo.

Tak jako včera, jsem se procházela zahradou a obdivovala všechny ty mistrné práce.

Zelené keře vystříhané do rozmanitých ornamentů, skvostné záhony barevných růží.

Větrík mi tančil v měděných kadeřích a pohrával si s nimi. Stejně jako s jantarově hnědými šaty, zdobenými krajkou na šiji a rukávech.

Sluneční zář jejich barvu krásně rozjasnila.

Šaty jsem dostala darem právě od mé sestry loni k narozeninám. Jsou nejkrásnějším kouskem mého šatníku a já si je oblékám, jen když se s ní mám vidět.

„Anno!“ Zvolal líbezný hlas a srdce se mi rozbušilo. Otočila jsem se a pomalu jí vyšla vstříc. Nechtěla jsem zavdávat příčinu

jejímu manželovi k tomu, aby nám zakazoval se nadále vídat, protože se nechovám jak se sluší a patří a také proto, že si myslím, že nás odněkud tajně pozoruje.

Jakmile mě sevřela v náručí, zaplavil mě pocit štěstí a bezpečí.

Její zlatavé lokny se mi otíraly o tvář a karmínově červené šaty na sluníčku zářily podobně, jako ty moje.

„Stále je nosíš,” řekla spokojeně a zatáhla mě za ruku, abychom se posadily na nejbližší lavičku.

„Jsou mé nejoblíbenější.” Věnovala mi božský úsměv, její oči zářily.

„Elizabeth, jak to, že jsi mi neposlala psaní? Mohlas mi alespoň naznačit, že jsi v očekávání,” pokárala jsem ji naoko.

„Chtěla jsem ti to říct osobně a věděla jsem, že se brzy uvidíme,” na chvíli se mezi námi rozhostilo ticho. Pak jsem vyřkla svou další otázku.

„Jsi šťastná, Elizabeth?” Její oči posmutněly.

„Na dítě se těším,...”

„Ale?” pobídla jsem ji. Nelíbilo se jí, že naše konverzace tak rychle padla k nepříjemným tématům.

„Bojím se, že porodím děvče.” Na malý okamžik jsem pocítila její strach, a přestože se slunce houpalo na obloze přímo nad námi, po tvářích jí proběhly temné stíny.

„Co by se dělo, kdyby tomu tak bylo?”

„Určitě by chtěl, abych co nejdříve porodila další dítě.” Bylo mi jí tolik líto, když jsem si měla představit její budoucnost, pokud neporodí syna.

„Stále je to stejné?” Její oči ke mně vzhledly, když pochopila, na co se ptám. Stiskla mou ruku pevněji.

„Manželství?“ Sklopila jsem zrak ke svým šatům. Dlouho bylo ticho, než konečně promluvila.

„Lord nepatří k mužům, kteří by uměli projevit jakýkoliv cit nebo dokonce lásku.“

Uvědomila jsem si, že mám zavřená víčka a nedokážu je od sebe odtrhnout. Ne pokud nechci, aby mi obličej pokropily horké slzy.

Sestra to vytušila a její chladné prsty mi přejely po tvářích. Ten kontrast byl bolestný, snažila se mě utěšit, jako už milionkrát.

„Ale nakonec z toho vzejde něco, co můžu milovat,“ dopověděla o něco veselejším hlasem a mě se podařilo otevřít oči ve chvíli, kdy si hladila své břicho. Podívala jsem se do jejích širokých hnědých očí a spatřila tam upřímnou radost.

Pak semkla rty pevně k sobě, když do nás začal narážet štiplavý větřík.

„Elizabeth, nesvěřil se ti otec či matka s tím, že by mě někomu zaslíbili?“ zeptala jsem se bázkivě. Elizabeth jen zavrtěla hlavou v nesouhlasu a potom vstala z lavice. Následovala jsem ji a společně jsme se vracely k sídlu. Bylo to příliš brzy, ale vítr byl stále chladnější.

„Vlastně jsem ti něco přivezla,“ řekla nadšeně sestra ve snaze změnit téma.

„Neměla sis dělat škodu.“ Jen na mě mrkla a táhla mě rychleji k přijímací síni.

Když jsme vstoupily dovnitř, uviděla jsem ležet na malé stoličce čtyři obrovské zlaté krabice.

„Nedělej si starosti, Anno. To jde z kapsy mého manžela.“

„Víš, že jsi to koupila pro mne a ne pro sebe?“ Přikývla a široce se usmála.

„Ne vždy je chladný jako kámen,“ zašeptala mi tiše do ucha a já se ušklíbala při tom přirovnání.

Obě jsme se posadily na chátrající pohovku v koutě. Elizabeth mi položila všechny draze vypadající krabice do klína.

Radostí div nezatleskala, když jsem z nich postupně zvedala víka.

Na dně každé, látkou potažené, krabice se blýskaly překrásné šaty.

„Téměř všechny jsem vybírala já,“ dopověděla a pokynula k vrchní krabici.

Ty první měly stejný karmínově červený nádech, jako šaty, které má Elizabeth dnes na sobě. Ihned jsem si je zamilovala.

Druhé se podobaly opálu, bledě modré barvy a na světle dělaly duhu. Jejich třpyt se nesl a odrážel ve všech koutech místnosti.

Třetí byly uloženy v daleko větší krabici.

Byly sněhově bílé, se spoustou krajek a zdobení. V krabici ale nebyly jen šaty. Pod nimi jsem nahmatala vlečku a závoj.

Ihned mě napadlo, k jaké příležitosti bych si je měla obléknout.

„Elizabeth, to jsou svatební šaty?“ řekla jsem malinko podrážděně a překvapeně zároveň.

„Lord na nich trval,“ pověděla s omluvným výrazem ve tváři. Při představě na mou zjevně se blížící se svatbu, se mi udělalo lehce nevolno. Nechtěla jsem Elizabeth působit bolest a donutila jsem se k úsměvu.